

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 220/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. P., zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Balážom, Advokátska kancelária, Štúrova 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia čl. 1 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Rozhodcovského súdu v Žiline sp. zn. RRS 2013/18 z 22. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2013 doručená sťažnosť P. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Rozhodcovského súdu v Žiline (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. RRS 2013/18 z 22. októbra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom rozhodcovského konania v pozícii odporcu o zaplatenie sumy 71 000 €. Sťažovateľ v rámci konania pred rozhodcovským súdom vzniesol námietku zaujatosti rozhodcovského súdu a rozhodcu, ktorý mal jeho vec prerokovať a rozhodnúť. Sťažovateľ ďalej uvádza, že mu následne bolo doručené „uznesenie Rozhodcovského súdu v Žiline -rozhodcovská vec č.: RRS 2013/18 zo dňa 22.10.2013, ktorým bola sťažovateľovi uložená poplatková povinnosť vo výške 5.112,- EUR za námietku zaujatosti rozhodcu a poplatková povinnosť vo výške 5.112,- EUR za námietku zaujatosti súdu, splatné v lehote 7 dní odo dňa doručenia, ktoré mali byť uložené v zmysle čl. 33 Rokovacieho poriadku porušovateľa a jeho sadzobníka poplatkov“.

Sťažovateľ namieta, že označeným rozhodnutím rozhodcovského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv, a tvrdí, že využil všetky dostupné opravné prostriedky proti označenému rozhodnutiu rozhodcovského súdu a že sťažnosť podáva v lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodcovský súd v Žiline v konaní vedenom na Rozhodcovskom súde v Žiline -rozhodcovská vec č.: RRS 2013/18 Uznesením Rozhodcovského súdu v Žiline - rozhodcovská vec č.: RRS 2013/18 zo dňa 22.10.2013 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. čl. 12 ods. 1 Ústavy SR (právo na rovnaké zaobchádzanie) v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu).

2. Rozhodcovský súd v Žiline v konaní vedenom na Rozhodcovskom súde v Žiline -rozhodcovská vec č.: RRS 2013/18 Uznesením Rozhodcovského súdu v Žiline - rozhodcovská vec č.: RRS 2013/18 zo dňa 22.10.2013 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

3. Ústavný súd Uznesenie Rozhodcovského súdu v Žiline - rozhodcovská vec č.: RRS 2013/18 zo dňa 22.10.2013 zrušuje a vracia mu vec na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta porušenie označených článkov ústavy v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením rozhodcovského súdu.

Ústavný súd považuje v prvom rade za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ k sťažnosti nepripojil žiaden dôkaz o skutočnostiach týkajúcich sa napadnutého konania, samotné napadnuté uznesenie a ani plnú moc na zastupovanie pred ústavným súdom. Sťažovateľ tvrdí, že využil, respektíve nemal dostupné opravné prostriedky proti napadnutému uzneseniu. Vzhľadom na uvedené nedostatky ústavný súd zvažoval svoj procesný postup, či odstraňovať nedostatky sťažnosti výzvou adresovanou sťažovateľovi, od ktorej ústavný súd upustil z dôvodov procesnej ekonómie a účelnosti takéhoto postupu vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru, že ani prípadné doplnenie tejto sťažnosti o už uvedené dokumenty a dôkazy by za žiadnych okolností nemohlo viesť k jej prijatiu

na ďalšie konanie z dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí, preto ústavný súd upustil aj od tohto procesného postupu.

Z tvrdení sťažovateľa vyplýva, že napadnuté uznesenie je procesné uznesenie, ktorým rozhodcovský súd vyrubil poplatok za námietky zaujatosti rozhodcu a rozhodcovského súdu, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej a vzhľadom na tvrdené skutočnosti – zaujatosť rozhodcovského súdu a rozhodcu ústavný súd konštatuje, že v prípade meritórneho rozhodnutia rozhodcovského súdu vo veci sťažovateľa bude mať k dispozícii účinný prostriedok nápravy, a to žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku minimálne podľa § 40 ods. 1 písm. f) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľka môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. III. ÚS 207/04, I. ÚS 127/05).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (m. m. IV. ÚS 187/09). V danej veci nepovažoval za potrebné obširnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľa, pretože aj v prípade opodstatnenosti jeho tvrdení existuje možnosť nápravy.

Ústavný súd k okolnostiam sťažovateľovej veci uvádza, že predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti konajúceho sudcu alebo rozhodcu nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca, respektíve rozhodca koná a rozhoduje. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti spravidla končí rozhodnutím, ktorým konkrétny sudca prípadne rozhodca je alebo nie je vylúčený z prerokovania a rozhodovania určitej veci. Situácia, v ktorej sa nachádza sťažovateľ, je však odlišná v tom, že ak nedôjde k zaplateniu vyrubeneho poplatku, čo sťažovateľ namieta, že je ústavne neudržateľný,

pretože predstavuje „*viac ako 144-násobok súdneho poplatku v zmysle zák. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch*“, rozhodcovský súd o námietke nebude konať a rozhodovať. Napriek uvedenému ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľove námietky sú opodstatnené a dôjde k vyneseniu meritórneho rozhodnutia vo veci samej, všeobecný súd v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku bude musieť vzhľadom na tvrdené skutočnosti nevyhnutne dospieť k záveru, že vo veci sťažovateľa rozhodoval rozhodca, ktorého vylúčenie sťažovateľ ako účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť podľa § 40 ods. 1 písm. f) zákona o rozhodcovskom konaní.

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna v súlade s čl. 127 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok svojej právomoci (m. m. II. ÚS 129/2004, I. ÚS 20/2011, I. ÚS 311/2011, III. ÚS 30/2010, IV 186/2010).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2014